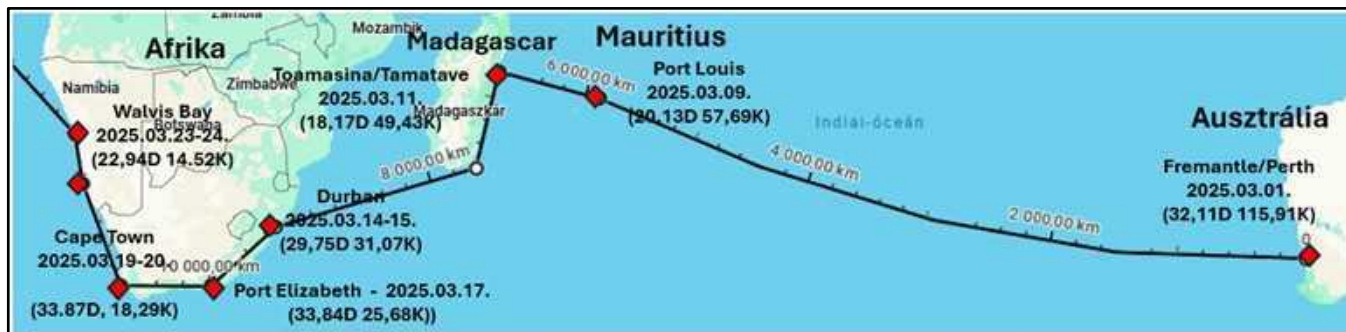

Toamasina/Tamatava, Madagaszkár

Madagaszkár Dél-Afrikától keletre az Indiai óceánban helyezkedik el. Az Afrikához legközelebbi pontja alig 400 km-re van a kontinens partjaitól. 500 körül, tehát a Nyugat-Római Birodalom bukása körüli években Dél-Kelet Ázsiai ausztronéz népek települtek le a szigeten, akiket afrikai Bantuk és kisebb számban arabok követtek. E népcsoportok keveredéséből alakult ki a malagas nép, akiket a sziget őslakosainak tekinthetünk. A középkorban tucatnyi önálló csoport alakult ki, helyi vezetőkkel, akiket a 19. században a Merina királyság egyesített. „Beszállítóként” részt vettek az európai rabszolga-kereskedelemben. A 19. század elejétől a britek és a franciák versengtek a sziget gyarmatosításáért, 1881-ban a Brit Korona elismerte Franciaország jogát a szigetszagra.

Madagaszkár 1960-ban nyerte el függetlenségét, ma félprezidenciális köztársaságként működik. Hatalmas ország, területe 547 ezer km², a szigetet 32 millió ember lakja. A sziget a Pangaea őskontinensről való leválása óta izolált terület volt, amelyen egyedülálló különleges biodiverzitás alakult ki. Lenyűgöző szépségű tájakkal, trópusi erdőkkel és festői tengerpartokkal rendelkezik.

A természeti kincsekben gazdag ország gazdasági nehézségekkel küzd, a szegénység elterjedt a lakosság körében. A gazdaság legerősebb ágazatai a mezőgazdaság, halászat és az ökoturizmus.

Madagaszkár egyre népszerűbb turisztikai célpont, amely a természetkedvelők és az egzotikus kultúrák iránt érdeklődő látogatók számára vonzó.

Tamatave a kikötőváros francia neve volt, 1977-ban változtatták Toamasina-ra. Az ország második legnagyobb városa, 325 ezer ember lakja. Toamasina egy forgalmas város, ahol jelen van az európai hagyományokat még őrző gyarmati építészet, a felújításra szoruló úthálózat és a mélyszegénység jegyeit viselő lakóövezetek sokasága. Az utcákon a modern városi életre jellemző luxusautók, a tömegközlekedés alapját képező motoros tuk-tuk-ok, az emberi erővel hajtott suk-suk-ok (háromkerekű személyszállító biciklik) és a riksák is jelen vannak. A kereskedelmi központokban vásárolhatunk a világmárkákat is árusító modern üzletekben, és elmehetünk a hagyományos, színes malgas piacokra, mint a városközpontban található Bazary Be piac.

A hajó délelőtt 8 órakor kötött kis és délután 17 óráig maradtunk a városban. Az idő legnagyobb részében egy hosszú, körülbelül 6 órás kiránduláson vettünk részt (Madagascar: the pleasure of the

senses). A kirándulás tartalmazta a város megtekintését és az említett Bazary Be piac meglátogatását, de a végcélja egy tulajdonképpen őserdei halászfalu meglátogatása volt, amely a francia gyarmati korban épült Pangalanes-csatorna és az Indiai óceán között helyezkedik el.

4 fős, négykerék-meghajtású terepjárókban utaztunk, amit a terep és útviszonyok szükségessé is tettek. Az érkezésünket megelőző napokban hatalmas trópusi vihar és eső zúdult a környékre, az erdei utakon (néhol a városban is) 50-60 cm-es vízzel elárasztott szakaszokon hajtottunk át.

A kirándulás nagyon érdekes volt, habár a résztvevők egy része úgy vélte, hogy túl 'primitív' helyre vittek bennünket és erre a hajótársaság nem figyelmeztetett eléggé. Jolival mi ketten nagyon örülünk, hogy láttunk egy igazi őserdei közösséget a saját életkörülményeik között. A csatolt képek között egy-kettő megmutatja a házakat, amelyekben családok élnek. Nem hasonlítható össze a mi városi luxuslakásainkkal, de egy ormánsági vagy ároktői cigányteleppel, vagy akár az Árpádtetőhöz vezető út közelében lévő cigányteleppel összemérhető.

Ambodisainanak hívják a falut. Szép környezetben, a Pangalanes-csatorna mentén található. A csatorna 600 km hosszú vízi út, amelyet a francia gyarmati időkben építettek, átvezet Madagaszkár part menti erdőségein és halászfalvain. Jelentős kishajó és csónak-forgalmat bonyolít le, ma is a régió legfontosabb szállítási útvonala. A helyiek bambuszt, trópusi gyümölcsöket, építőanyagot, kisebb állatokat is szállítanak csónakjaikon. A csatorna közlekedési útvonalként is szolgál.

Az idegenvezető szerint egy tipikus falut láttunk, amit természetesen a helyi lakosok feldíszítettek a 'tisztetűnkre'. Két síppal-dobbal zenélő, fiatal táncosokból álló csoport is üdvözölte és szórakoztatta a látogatókat, a falu apraja nagyja kínálta a helyben készített dísz tárgyakat. A fiatal fiúk szép színes gekkók (gyík-szerű erdei állatok) megvásárlására próbáltak rábeszélni bennünket.

A vendéglátás része volt, hogy egy 'Ariane Village Étterem'-nek nevezett tengerparti építményben finom egzotikus gyümölcsöktől roskadozó tálakkal kínáltak.

Az emberek, kicsik és nagyok, szegényebbek és gazdagabbnak tűnők, mind nagyon kedvesek, vidámak voltak. Joli a kisebbek részére számukra ritkán elérhető nyalánkságokat osztogatott, és természetesen vásároltunk is tőlük apróságokat.

Kellemes délután volt. Szép családokkal, gyönyörű kisgyerekekkel találkoztunk.

Visszatéréskor Toamasina belvárosában 30-40 percre megálltunk az általunk egzotikusnak látott Bazary Be piacon, ahol kókuszolajat és vaníliát vásároltunk.

Délután 17 órakor elindultunk első Dél-afrikai úticélunk, Durban kikötője felé.